

Sygn. akt *XI Ka 881/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Śpiewła

Sędziowie SO Magdalena Kurczewska – Śmiech (spr.)

SO Elżbieta Daniluk

p.o. Protokolanta Wojciech Czajkowski

przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu dnia 4 lutego 2016r.

sprawy **D. K.** urodzonego (...) w T. s. Z. i E. z d. S.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 21 maja 2015r. sygn. akt *II K 625/14*

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Magdalena Kurczewska-Śmiech Włodzimierz Śpiewła Elżbieta Daniluk

XI Ka 881/15

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że w dniu 28 października 2010 roku w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. J. oraz J. N. doprowadzili (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3000 zł poprzez przygotowanie i złożenie podczas zawierania przez P. J. umowy kredytowej nr (...) (nr (...)) na zakup telewizora, uprzednio podrobionego zaświadczenia, a także nierzetelnego, pisemnego oświadczeniu o zatrudnieniu P. J. i osiągniętych przez niego dochodach w firmie (...) z siedzibą w T., które miały istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i tym samym wprowadzili pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru spłacenia przez kredytobiorcę zobowiązania, co do okoliczności jego zatrudnienia w wymienionym przedsiębiorstwie, kondycji finansowej oraz możliwości płatniczych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 284 § 1 kk wyrokiem Sadu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 9 lutego 2004 roku w sprawie VII K 1882/03 objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 28 lipca 2008 roku w sprawie II K 199/08,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 21 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej D. K. uznał za winnego tego, że: w dniu 28 października 2010 roku w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. J. oraz J. N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz kredytu, doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3417,63 zł poprzez przedłożenie przez P. J. przy zawieraniu umowy kredytowej nr (...) na zakup telewizora, uprzednio podrobionego zaświadczenia, a także nierzetelnego pisemnego oświadczenia o zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie (...) z siedzibą w T., które miały istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i tym samym wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru spłacenia zobowiązania przez kredytobiorcę, okoliczności jego zatrudnienia w wymienionym przedsiębiorstwie, kondycji finansowej oraz możliwości płatniczych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary roku pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 284 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 9 lutego 2004 roku w sprawie VII K 1882/03 objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 28 lipca 2008 roku w sprawie II K 199/08, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to:

- na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;
- na zasadzie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 lutego 2015 roku / k. 43 / do dnia 23 marca 2015 roku / k. 115 /;
- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 /sto osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty oraz kwotę 221,02 zł /dwieście dwadzieścia jeden złotych dwa grosze/ tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernej, tzn. nadmiernie surowej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, tj. niezastosowanie środka probacyjnego określonego w art. 69 i n. kk, wynikającej z nieuwzględnienia przy wymiarze kary przewagi okoliczności łagodzących nad obciążającymi, polegającego w szczególności na nie wzięciu pod uwagę w ogóle lub w niedostatecznym stopniu:

- czasu, jaki upłynął od chwili czynu do momentu orzekania,
- właściwości oraz okoliczności osobistych oskarżonego,
- zachowania się oskarżonego i sposobu jego życia po popełnieniu przestępstwa,
- nie uwzględnieniu postawy oskarżonego w toku postępowania,

i w konsekwencji błędnym wskazaniu, iż w stosunku do oskarżonego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, umożliwiająca zastosowanie wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zaakcentować należy na wstępie, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i w postępowaniu odwoławczym nie jest kwestionowana. Wyrok znajduje oparcie w całokształcie zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, którego ocena: wszechstronna, zgodna z zasadami wiedzy i życiowego doświadczenia i wolna od błędów logicznych i faktycznych, pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Prawidłowa jest prawna ocena czynu. Uzasadnienie wyroku, spełniające wymogi art. 424 kpk, pozwala na jego kontrolę.

Nie sposób zarzucić Sądowi Rejonowemu, że wymierzył D. K. karę niewspółmiernie surową. Z uzasadnienia wyroku wynika w sposób bezsporny, czy kierował się Sąd I instancji ferując rozstrzygnięcie o karze, w szczególności o konieczności wymierzenia jej jako bezzwzględnej i motywację tę należy podzielić.

Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r., V KRN 60/70, OSNKW 1974, nr 11, poz. 213 i z dnia 30 listopada 1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Należy dodać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r., III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPK 1995, nr 6, poz. 18).

W kontekście powyższego stwierdzić należy oczywistą bezzasadność apelacji obrońcy.

Nie może być mowy o rażąco niewspółmiernej surowości – w sensie wysokości – orzeczonej wobec oskarżonego kary. Sąd Rejonowy należycie określił elementy wpływające na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzuconego oskarżonemu i właściwie określił rozmiar dolegliwości. Sąd Okręgowy nie stwierdza, by tak ukształtowana kara odbiegała od kar wymierzanych za podobne przestępstwa, a jej wymiar nosił cechy nadmiernej represji. Kara pozbawienia wolności w rozmiarze dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności, a więc, co należy podkreślić, zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie przekracza stopnia winy i uwzględnia także wszystkie dyrektywy wymiaru kary.

Słusznie też nie dopatrywał się Sąd Rejonowy podstaw do sformułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, będącej warunkiem koniecznym warunkowego zawieszenia wykonania kary. Argumenty zawarte w apelacji, a dotyczące zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa i jego obecnej sytuacji rodzinnej i osobistej (zawodowej) nie są na tyle przekonujące, aby mogły prowadzić do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Stosownie do uregulowania zawartego w art. 69 kk, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, a zawieszając wykonanie kary bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Jak wynika z analizy akt sprawy, D. K. był w przeszłości wielokrotnie karany za przestępstwa różnego rodzaju, w tym zarówno na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i kary bezzwzględne. Korzystał też z warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Popełnienie kolejnego przestępstwa, przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem, oznacza, że zastosowane wobec niego środki oddziaływania resocjalizacyjnego nie odniosły spodziewanych skutków, a oskarżony do obowiązującego porządku prawnego ma lekceważący stosunek.

Popełnienie kolejnego przestępstwa nie pozwala więc na rokowanie, że warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla realizacji celów, jakie kara winna wobec niego osiągnąć – wychowawczego i prewencyjnego.

Oceny tej nie zmienia sposób zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, jak również jego obecna sytuacja rodzinna i osobista (zawodowa). Sąd odwoławczy nie kwestionuje, iż sytuacja rodzinna i osobista D. K., wskazuje na stabilizację życiową oskarżonego. Rzecz tylko w tym, że taka postawa nie może sama w sobie prowadzić

do uznania, że oskarżony daje gwarancję życia w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym. Podejmując decyzję o wejściu po raz kolejny w konflikt z prawem oskarżony winien zdawać sobie sprawę z tego, jakie konsekwencje w przyszłości (zarówno dla niego samego, jak i jego rodziny) może to wywołać, tym bardziej, że był już karany. Oczywiście jest więc w tej sytuacji, że oskarżonego nadal cechuje niepoprawność i lekceważenie dla zasad porządku prawnego. To warunkowe zawieszenie wykonania kary przesądziłoby właśnie o rażącej jej niewspółmierności, stanowiąc wyraz nieuzasadnionej i nadmiernej pobłażliwości dla sprawców, którzy nie wyciągają właściwych wniosków z poprzednich skazań.

W tych warunkach, mając na względzie liczne okoliczności rzutujące in minus na ocenę osoby oskarżonego, stwierdzić należy, że tylko tak wymierzona oskarżonemu kara w pełni zrealizuje cele m.in. zapobiegawcze i wychowawcze, takiego zaś waloru mieć natomiast nie będzie kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nie można zatem twierdzić, by okoliczności te przemawiały za uwzględnieniem wniosku apelacji obrońcy.

Z tych też względów, brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji.

Z przyczyn powyższych i nie stwierdzając przy tym uchybień, które winny być uwzględnione z urzędu, a o których mowa w art. 440 i 439 kpk, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zostało wydane na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.).

Włodzimierz Śpiewła Magdalena Kurczewska-Śmiech Elżbieta Daniluk